

‘En dan kom je in de flipperkast van de hulpverlening terecht’

4

‘Het gaat goed, maar wel met vallen en opstaan’

7

‘Ik zou hem niet kunnen missen’

8

DOOR!

2011

Jaarverslag

‘Ik moest eerst helemaal naar de kloten gaan’

Door DOOR! weer terug in de maatschappij

In de kamer ligt een donkere, houten vloer, onder de salontafel een ingelegd mozaïek. Boven staat een kolossale, eigengemaakte inloopkast. Als je Robert Pols’ bovenwoning binnenstapt, kom je binnen in een smaakvol huis, modern zonder strak te zijn. Het huis, de orde en het eigen handwerk vormen een schril contrast met wie hij ooit was: een junk, die drie keer moest afkicken voor hij zijn leven op de rails kreeg.

Voordat Robert Pols vragen beantwoordt, zet hij eerst zijn trouwe kompaan Mopsy, een negenjarige mopshond, naast zich neer en aait hem even. Het huis dat hij via DOOR! kreeg, staat al weer jaren op zijn eigen naam. Robert Pols (40) was vanaf zijn 14e tot aan zijn 34ste verslaafd aan bijna alles waaraan je maar verslaafd kunt raken: gokken, drank, ecstasy, coke, paddo’s. Alleen heroïne en LSD ontbreken. Hij kickte drie keer af. En bij de derde keer lukte het hem zichzelf aan zijn haren uit het moeras te trekken. Elke week urinecontroles behoren al jaren tot het verleden. “Toen ik na de derde keer een jaar clean was en dat trots aan mijn broer vertelde, zei die ‘kom dat over twee jaar nog maar eens vertellen’. Mijn nichtjes mochten ook nooit alleen bij mij logeren. Het heeft veel moeite gekost het vertrouwen van mijn familie te herwinnen. Nu ik al zesenhalf jaar clean ben en een vaste baan heb als begeleider bij Novadic-Kentron, de verslavingsorganisatie, zijn ze heel trots op me.”

Naar de kloten

Robert Pols begon op zijn 14e met gokken en drinken en ging van lieverlee steeds meer andere middelen gebruiken. “Toen ik besloot voor de derde keer af te kicken, zat ik zonder meubels als een zwerver in mijn eigen woonhuis. Als ik bezoek kreeg, haalde ik mijn meubels uit het pandjeshuis, daarna bracht ik ze terug. Ik was bovendien als chef-kok op staande voet ontslagen omdat ik een magnetron naar mijn baas had gegooit. Gelukkig heeft hij er niets aan overgehouden. Ik had tienduizenden euro’s schuld en raapte sjekkes van straat op om maar wat te roken te hebben. Ben ook met justitie in aanraking geweest. Mopsy gaat nog wel eens op mijn jas liggen en laat zo merken dat ik niet weg mag, omdat ik ‘s nachts zo vaak niet thuis ben gekomen. ‘s Ochtends wist ik niet hoe en of ik thuis zou komen. Ik moest echt helemaal naar de kloten gaan voordat ik inzag dat het zo niet ging. Ten slotte heb ik mijn huis verkocht en heb me laten opnemen in een afkickkliniek in Sint-Oedenrode. Ik was toen 34.”

Clean

Vier maanden lang duurde de opname, daarna verhuisde hij naar België, waar hij een kamer kon krijgen bij een manège van een oom. Het verlossende woord kwam echter uit Nederland: hij kon begeleid gaan wonen in een Eindhovens huis van Novadic-Kentron. “Ik zag weer een toekomst en dat maakte de kans om clean te blijven een stuk groter. Na een tijdje kreeg ik deze mooie woning via DOOR! Ik was dolblij, want ik dacht nog ‘ze zullen me wel een flatje aanbieden in een achterbuurt’. En toen Novadic-Kentron mij na een half jaar stage aanbod tien uur per week als begeleider bij hen te gaan werken dacht ik echt ‘fucking hell’. Nu werk ik 36 uur, deels bij GGZ Oost Brabant.”

‘Ik begeleid cliënten die in hetzelfde schuitje zitten als ik vroeger. Een collega van me is mijn vroegere woonbegeleider’

Zelfde schuitje

“Ik begeleid cliënten die in hetzelfde schuitje zitten als ik vroeger. Een collega van me is mijn vroegere woonbegeleider. Daarnaast begeleid ik ook zelfhulpgroepen. Ik maak daarbij veel gebruik van mijn eigen ervaringen. Ik merk meteen of iemand echt wil afkicken of niet. Ik kan als geen ander benoemen wat voor minderwaardigheidsgevoel je hebt als je tegenover een hulpverlener zit. Dat had ik overigens als tiener ook: rood haar, sproeten, zelf gemaakte kleren en de kleinste van de klas, dan weet je het wel. Maar de grootste bek natuurlijk. Vanaf mijn tienerjaren heb ik een vervreemd gevoel gehad over wie ik was. Nu ben ik een ex-verslaafde of beter gezegd een herstellend verslaafde, want verslaving is een chronische ziekte. Daar kom je nooit meer vanaf.”

Oester

“Pas nadat ik een jaar clean was, begon mijn geweten op te spelen. Ik was zo gewend om een

fiets te stelen als ik er geen had. Nu doe ik dat niet meer en voel ik me geen sukkel, maar een volwassene. Je moet wel bedenken, dat ik 14 was toen ik begon met gebruiken, vervolgens ben ik 20 jaar onder invloed geweest. Ik ben nooit puber geweest. Ik merk nu dat ik langzaam als een oester open ga, die keiharde buitenkant is veranderd. Ik laat een weekdier uit die schelp naar buiten komen en dat is zich aan het ontwikkelen met een nieuwe buitenkant, een nieuwe schelp. Maar wel eentje die bij me past. Om weer zelfvertrouwen te krijgen, moet je jezelf eerst weer leren vertrouwen. Ik hoef anderen niet meer met een grote bek in de

hoek te zetten. Of ik bang ben door dagelijks met verslaafden te werken zelf ook weer voor schut te gaan? Integendeel. Die groep werkt voor mij als een spiegel. Als ik al die ellende van de mensen zie, weet ik weer waarom ik gestopt ben. Ik ben nu bijna zeven jaar clean. Je kunt therapieën volgen zoveel je wilt, maar de kern van de zaak is toch dat je met je fikken van die middelen af moet blijven.”

‘Als ik bezoek kreeg, haalde ik mijn meubels uit het pandjeshuis, daarna bracht ik ze weer terug’

Wat is DOOR!?

DOOR! is een samenwerkingsverband van zeven woningcorporaties en tien opvang- en zorgaanbieders uit de regio Eindhoven. DOOR! regelt de huisvesting van mensen die alleen met hulp en/of ondersteuning kunnen (re-)integreren in de maatschappij. Dat gebeurt op verschillende manieren. Maar voor alle varianten gelden drie voorwaarden: de klant moet woonbegeleiding accepteren, zich als een goed huurder gedragen en de huur op tijd betalen. Meestal komt het huurcontract na een jaar op naam van de klant te staan, DOOR! volgt de mensen nog tot drie jaar nadat de woonbegeleiding gestopt is. Dat doet DOOR! om snel hulp te kunnen bieden, indien nodig. Dat deze methode werkt, valt af te lezen aan de resultaten (zie pagina 6), de uitval bedraagt slechts één procent!

“Onze maatschappij vraagt veel van mensen, sommigen redden het niet alleen en hebben een steuntje in de rug nodig. DOOR! geeft ze dat steuntje en biedt ze een tweede kans aan. DOOR! is de bovenste plank van maatwerk leveren.”

Petra van Kessel,
Woonbedrijf,
senior klantbeheerder

“Het fijne van DOOR!: cliënten mogen weer mens zijn en zo gewoon en normaal mogelijk deelnemen aan de maatschappij. Wonen is daarbij essentieel, DOOR! maakt dit mogelijk.”

Anke Mackus,
woonbegeleidster
stichting
Sint Annaklooster

Voorwoord

Voor u ligt een exemplaar van het nieuwe én vernieuwde jaarverslag DOOR! 2011. Voorgaande edities gaf ik nog kort toelichting op de meer cijfermatige- en organisatorische kant van DOOR!, dit jaar verwijs ik daarvoor naar het betreffende artikel op pagina 6. Met de nieuwe opzet van ons jaarverslag willen we meer inzoomen op de belangrijkste drijfveer voor onze samenwerking: de mensen binnen DOOR!.

Als ik kijk naar de nieuwe vorm en de inhoud van ons jaarverslag, dan kan ik niet anders dan concluderen dat we ruimschoots geslaagd zijn in die opzet. Complimenten voor de mensen die hier hun bijdrage aan geleverd hebben.

Steeds vaker wordt DOOR! ingezet voor individueel wonen waarbij een vorm van zorg- of begeleiding noodzakelijk is. Het Stedelijk Kompas, maar ook het Sanctie- en Kansenbeleid en de Urgentieregeling zijn nieuwe wegen naar DOOR! als alléén woonruimte geen oplossing is voor een individueel probleem.

In toenemende mate vormt DOOR! een deel van de oplossing voor deze brede maatschappelijke vraagstukken, maar daarbij is beschikbaarheid én betaalbaarheid van zowel zorg als woonruimte steeds vaker een punt van aandacht. Als grootste opgave voor de samenwerking binnen DOOR! zie ik het blijven matchen van de toenemende vraag en het krimpende aanbod aan woningen en daarbij de kwaliteit te handhaven die we voorstaan.

De kracht van DOOR! blijft het werk ván mensen vóór mensen. Tijdens het symposium ter viering van het 10-jarig bestaan van DOOR! werd dat nog eens op een prachtige manier onderstreept. Ook met dit vernieuwde jaarverslag zoomen we in op de betekenis van DOOR! voor het individu. Ik mag hopen dat ook beleidsmakers in deze tijd van bezuinigingen focus houden op dat individuele belang van mensen.

Herman Claas
Voorzitter stuurgroep DOOR!

‘Ik ben aan het bouwen aan mijn toekomst’

Ze pendelde met haar man en drie kinderen tien jaar lang heen en weer tussen Nederland, Engeland en India. Op een gegeven moment maakte ze een opmerking die haar man niet welgevallig was. Het gevolg: zware mishandeling. Het was de spreekwoordelijke druppel. Stante pede vluchtte ze met haar kinderen naar Nederland. Binnen drie dagen zat ze in een Blijf-van-mijn-Lijfhuis in Eindhoven. Nu woont ze in een huurhuis van Wooninc., via DOOR!.

Toen ik uit India wegging, waren de kleren die ik droeg mijn enige bezit. Zo kwam ik aan in het Eindhovense Blijf van m'n Lijf van Neos, een opvangorganisatie. Ik ben daar elf maanden gebleven. Ik voelde me er veilig.”

Pendelen

Op haar vijfde kwam ze uit India naar Nederland. Later trouwde ze met een landgenoot, eentje met twaalf ambachten en dertien ongelukken. Dan weer had hij werk in Nederland, dan weer in Engeland, dan weer toog zij met haar kinderen naar India om voor de ouders van haar man te zorgen. En zo pendelde ze tien jaar lang heen en weer tussen Nederland, Engeland en India. Op een gegeven moment ging het dus helemaal mis. “Ik leef nu van een uitkering. Ik wil graag weer aan de slag. Dat heb ik ook tegen de sociale dienst gezegd: ‘Geef me alsjeblieft werk’. Maar op al mijn sollicitatiebrieven krijg ik nul op rekest.”

Veilig

Via DOOR! kreeg ze een kans op een eigen woning. “Of ik me veilig voel in mijn eigen huis? Jawel, maar in mijn achterhoofd hoor ik altijd dat stemmetje: ‘Ben ik wel echt veilig?’. Iedereen die in een Blijf-van-mijn-Lijfhuis heeft gezeten, kent dat. Toen ik mijn sleutel kreeg, had ik het gevoel dat we echt zelfstandig werden. Er moest veel aan het huis gebeuren, niet makkelijk, want ik heb reuma. De burens en mijn familie hebben veel geholpen. Ik vind het fijn dat mijn tienerdochter en mijn twee jongsten een eigen kamer hebben. Beneden hebben we voldoende meubels om goed te kunnen leven, maar boven nog niet.”

Vrijwilligerswerk

“Van beroep ben ik tandartsassistente, maar ik zou een opfriscursus moeten doen. Alleen is dat via de sociale dienst heel moeilijk. Omdat ik dus nog steeds geen werk heb, doe ik veel vrijwilligerswerk

voor Neos, ik wil iets terug doen. Zo ben ik lid van de lokale en landelijke cliëntenraad en van een panel voor Noord-Brabant. Daarin brainstormen we over hoe we alleenstaande vrouwen met kinderen kunnen helpen.”

Schulden

“Toen ik terugkwam in Nederland, moest ik eerst de schulden van mijn man afbetalen. Dat is gelukt. Maar ik kon niet sparen. Ik heb moeten leren leven met mijn kleine budget, je leert prioriteiten stellen. Dan eten we bijvoorbeeld samen met een vriendin van het Blijf-van-mijn-Lijfhuis en halen we geen snoep in huis. Om zelfstandig te kunnen leven leren we ook hoe we zuinig moeten zijn met wat we hebben.”

‘Wij lopen net een beetje meer risico dan anderen’

Positief

“Natuurlijk was het in het begin moeilijk om mijn kinderen alleen op school achter te laten. Maar ik wil niet mijn hele leven bang blijven. Ik denk nu: ‘Dan gebeurt het maar’. Wij lopen net een beetje meer risico dan anderen. Je moet iets moois van het leven zien te maken. Ik bouw nu aan mijn eigen toekomst. Ik kan genieten van kleine dingen:

dat we een eigen huis hebben, dat het lente wordt. Je moet je ogen open houden, en niet te lang stil blijven staan bij mislukkingen. Ze vinden dat ik positief in het leven sta. Ik denk dat ik dat van huis uit heb meegekregen. Misschien heb ik het wat makkelijker dan vrouwen die niet goed Nederlands spreken. Ook heb ik van nature best veel geduld. ‘Het leven is als een mooie roos, maar met de doornen moet je leren omgaan.’”

‘Ik kan genieten van kleine dingen: dat we een eigen huis hebben, dat het lente wordt. Je moet je ogen open houden, en niet te lang stil blijven staan bij mislukkingen’

Neos-locatie Blijf van m'n Lijf

Ook een Blijf-van-mijn-Lijfhuis kan doorverwijzen naar DOOR!. Voor vrouwen met voldoende woonvaardigheden bestaat bovendien de mogelijkheid een huurhuis direct op hun eigen naam te krijgen. “Voor sommige vrouwen is woonbegeleiding niet nodig”, zegt Janne Boudain, senior zorgbegeleider en trainer methodiek Krachtwerk. “Dan moeten zij wel als goede burgers in een buurt kunnen wonen en zaken beheersen als de huur betalen, koken, schoonmaken en de opvoeding van hun kinderen. DOOR! voorkomt dat onze vrouwen onnodig lang in de opvang blijven zitten. Het mooie van DOOR! is dat ze vertrouwen heeft in de eigen kracht van onze cliënten en in ons als organisatie.”

‘Geen drank of drugs, alleen verslaafd aan chocolade’

Ze oogt energiek, is creatief en optimistisch en is niet op haar mondje gevallen. Het is bijna niet te geloven dat Carmen (52) ooit in het opvangcircuit is beland en daar zevenenhalve maand heeft doorgebracht. Laat staan dat ze door een huurschuld haar huis is uitgezet.

Vredesbureau lesprojecten voor scholen. Door het vrijwilligerswerk blijf ik in de roulatie.”

‘Ik heb me blauw gesolliciteerd, maar ik kreeg geen baan. Inmiddels heb ik een jobcoach die het goed vindt dat ik vrijwilligerswerk doe.’

“Wat ik nog zou wensen? Ik overweeg of ik in de lokale politiek zal stappen. Politiek heeft me altijd geïnteresseerd. Ik heb ook jarenlang in de vrouwenbeweging gezeten, omdat ik vond dat veel mishandelde vrouwen geen gehoor kregen bij justitie. Het is goed dat er opvanghuizen zijn. Maar de hulpverleners zouden hun cliënten met meer respect en waardigheid moeten behandelen. En nee, ik heb nooit een drugs- of drankverslaving gehad, mijn enige verslaving is chocolade.”

De naam Carmen is gefingeerd.

Wat is Neos?

Stichting Neos is een HKZ gecertificeerde organisatie voor zorg, opvang en begeleiding. De organisatie richt zich in het bijzonder op dak- en thuislozen, kwetsbare gezinnen, zwerfjongeren, slachtoffers en plegers van huiselijk geweld in Eindhoven en omstreken. Neos organiseert oplossingen met, voor en door cliënten en werkt met cliënten toe naar een zo zelfstandig mogelijk bestaan. Het perspectief is dat zij weer volop kunnen meedoen, vanuit de mogelijkheden die ieder mens in zich heeft. Het Ritahuis is een beschermde woonvoorziening voor mannen en vrouwen vanaf 18 jaar en ouder.

“Het was een opeenstapeling van dingen. Ik had kritiek op mijn werkgever, mijn contract werd niet verlengd en hij had me niet aangemeld bij het UWV voor een WW-uitkering. Als ik nu in de problemen was geraakt, was ik waarschijnlijk niet in de opvang beland. Tegenwoordig proberen corporaties zoveel mogelijk terugbetalingsregelingen te treffen. En het was ook niet de huurschuld die me de das om deed, het was de rente waar ik geen rekening mee had gehouden. En dan moet je weten dat die corporatie me jaren later de schuld heeft kwijtgescholden.”

Ritahuis

Na veel vijven en zessen belandde ze in 2007 in het Ritahuis en kwam in de schuldsanering terecht. Toen had ze de rust om uit te zoeken wat er nu precies gebeurd was. “Ik kwam erachter dat de gemeente mijn schuld had kunnen overnemen. Maar dat is terugkijken, daar heb je nu toch niets meer aan. Dit jaar is mijn schuldhulpverlening klaar. Ja, ik ben gevallen en weer opgestaan. Het

was wel moeilijk. Het Ritahuis was klote, ik ben toen veel vriendinnen kwijtgeraakt, want ik ‘paste niet meer in het plaatje’. In het Ritahuis wonen verschillende vrouwen bij elkaar, er zitten moeilijke mensen tussen. Maar ik vond dat ze niet serieus genomen werden in hun klachten. Ik ben toen in de cliëntenraad gegaan.”

‘Het Ritahuis was klote, ik ben toen veel vriendinnen kwijtgeraakt, want ik ‘paste niet meer in het plaatje’

Thuis

Uiteindelijk stroomde Carmen van het Ritahuis door naar Begeleid wonen en vervolgens naar een tijdelijke woning van Neos. “De bedoeling was dat ik uit dit huis weg zou gaan. Maar ik wilde hier blijven wonen. Ik heb hier mensen leren kennen, ik voel me hier zo thuis dat ik niet meer weg wilde. DOOR! bedacht een constructie en sinds maart staat de woning nu op mijn eigen naam. Vorig jaar

heb ik samen met andere vrouwen een bewonerscomité opgericht, we vinden dat we niet voldoende inspraak hebben. We hebben commentaar op een aantal bouwtechnische zaken: het tocht te veel en de voordeuren sluiten niet goed. Bovendien willen we met elkaar graag meer organiseren. Ja, ik ben een vrolijke Frans en heb contact met de meeste burens. Het spreekwoord ‘een dag niet gelachen is een dag niet geleefd’ geldt zeker voor mij.”

Uitlaatklep

Een van haar grootste hobby's - naast koken - is schilderen. “Ik heb het altijd gedaan, ook toen ik jong was. Op de middelbare school had ik een goede tekenleraar, schilderen is sindsdien een uitlaatklep om mijn energie kwijt te raken. Ik heb me blauw gesolliciteerd, maar ik kreeg geen baan. De eerste tijd dat ik hier woonde, was ik constant aan het poetsen, de vloer was zo blinkend dat ik mijzelf er in terug zag. Inmiddels heb ik nu een jobcoach die het goed vindt dat ik vrijwilligerswerk doe. Sinds oktober jaar vorig jaar schrijf ik voor het

“Als mensen lang op straat geleefd hebben, zijn ze erg blij met een plek voor zichzelf. Het unieke van DOOR! is dat daklozen een nieuwe kans krijgen die ze anders nooit zouden krijgen.”

Kitty Rombouts,
Housing First (Leger des Heils)

“Voor onze cliënten in de opvang is het heel waardevol dat ze weer een kans krijgen terug te keren naar de maatschappij. Er weer bij kunnen horen. Ik zie heel veel mensen opbloeien.”

Tanya El Hajji en Mia van der Aa,
wooncoördinatoren voor
Neos Begeleid wonen

“Als sluitstuk van de behandeling krijgen mensen met een langdurige verslavingsgeschiedenis (en vaak psychiatrische problemen) een woning via DOOR!. Zo krijgen ze de kans weer fatsoenlijke deelnemers te zijn aan de maatschappij en een zinnvolle bijdrage te leveren.”

Daan Weisfelt, Novadic-Kentron,
woonbegeleider

‘En dan kom je in de flipperkast van de hulpverlening terecht’

Housing First: wonen als fundamenteel recht

Drie jaar lang was hij dakloos, maar hij zag de nachtopvang nooit van binnen. Hij sliep op straat, in een tentje of bij vrienden. “Ik heb wel eens bij -18 graden in een caravan geslapen zonder verwarming. Dan vraag je je wel eens af ‘wanneer komt hier een einde aan’. Het was overleven.”

Jeroen van Baardwijk (45) raakte dakloos door een scheiding, mocht van zijn ex-vrouw zijn kinderen niet meer zien en verloor uiteindelijk ook zijn werk. Nu heeft hij iets meer dan een jaar via Housing First een eigen studio van veertig vierkante meter en rondt hij binnenkort een studie af. “Het voelde heel apart om weer een eigen dak boven mijn hoofd te hebben. Ik had nog wat spullen in opslag staan, dus die kwamen goed van pas. Het wonen op zich is goed, maar het is een beetje aan de kleine kant. Als er een omgangsregeling met mijn kinderen komt, kunnen ze niet bij me blijven slapen.”

Autisme

“Toen ik gescheiden was, heb ik me bij de gemeente aangemeld en dan kom je in een grote vergaarbak terecht. Je lijkt wel een wandelend burgerservicenummer. Vervolgens kom je in de flipperkast van de hulpverlening terecht. Hulpverleningsinstanties zijn vaak gericht op een specifiek probleem met specifieke oplossingen. Als je verslaafd bent, ga je naar Novadic-Kentron, als je als vrouw mishandeld wordt naar een Blijf-van-mijn-Lijfhuis. En als je dakloos bent, ga je naar de nachtopvang. Als het wat gecompliceerder is, zoals bij mij, word je afgeschoven. Waarom ik nooit bij de nachtopvang geslapen heb? Door de echtscheidingsoorlog kreeg ik psychische klachten en ik ben er sinds twee jaar achter dat ik autistisch ben. Dan moet je niet tussen mensen gaan zitten die ook veel problemen hebben. Dat geeft veel te veel prikkels. Dan ga ik òf in mezelf zitten òf ik explodeer en word agressief. En beide reacties tolereren ze bij de nachtopvang niet.”

Housing First

Housing First startte vorig jaar als proefproject, Jeroen was de tweede deelnemer. Hij werd aangemeld door de Geestelijke Gezondheidszorg Eindhoven (GGzE). Binnen een paar maanden kreeg hij een woning op zijn eigen naam. “Housing First is een briljant idee, het heeft mij een nieuwe start gegeven. Ik kan nu weer volwaardig deelnemen aan de maatschappij. Housing First kijkt eerst naar wat je nodig hebt - dat is een dak boven je hoofd - en dan pas kijkt ze hoe ze je verder kan helpen. Je wordt niet in allerlei hokjes en trajecten geduwd. Ze behandelen je met respect, jij geeft de richting aan. De enige voorwaarde is dat je

maandelijks je huur betaalt, geen overlast bezorgt en wekelijks woonbegeleiding accepteert. Ik had niet veel woonbegeleiding nodig. Mijn voormalige begeleider is een soort klankbord geweest, een sparringpartner. Nu heb ik een begeleidster, die zie ik elke week.”

‘Housing First kijkt eerst naar wat je nodig hebt - dat is een dak boven je hoofd - en dan pas kijken ze hoe ze je verder kan helpen’

Studie

Momenteel is Jeroen van Baardwijk bezig aan de laatste module van een schriftelijke studie als juridisch medewerker. In het verleden heeft hij onder andere gewerkt als economisch en financieel medewerker en systeembeheerder. “Ik heb als ervaringsdeskundige zoveel te maken gehad met bureaucratische instanties, ik weet precies waar ze de fout in gaan. Ik ben als rasechte autist ook nog eens goed in details en kan analyseren en schrij-

ven. Dus die studie leek me wel wat. Als ik de kans krijg, werk ik graag op een advocatenkantoor. Wat ik nodig heb om goed te functioneren? Een prikkelarme omgeving, dus een eigen kantootje of een eigen hoekje. Toen ik hoorde dat ik autisme had, viel alles op zijn plaats. Nu doe ik een cursus ‘Ik en autisme’. Ik zit in een groep waarin we

praten over hoe wij denken en communiceren en waarin we van andere mensen verschillen. Zo krijg ik meer inzicht. Over het geheel genomen is het nu beter dan het geweest is. Maar het is een heel gevecht geweest.”

Wat is Housing First?

Housing First is een innovatief traject van DOOR!. Het concept komt uit de Verenigde Staten en baseert zich op het idee dat wonen een fundamenteel recht is. Welke problemen mensen ook hebben, een woning geeft houvast en rust. Het uitgangspunt van Housing First is de scheiding tussen wonen en woonbegeleiding enerzijds en een behandeling anderzijds. In de reguliere hulpverlening zijn die veelal verweven. Je krijgt onderdak bij beschermd of begeleid wonen, maar dan moet je wel werk of een dagbesteding hebben, trainingen doorlopen, medicijnen innemen, noem maar op. Sommige mensen willen of kunnen daar niet aan voldoen. De GGzE, Neos, het Leger des Heils en woningcorporatie Domein zijn gestart met het initiatief. Inmiddels zijn de andere partijen in DOOR! aangehaakt.

“Uniek aan DOOR! is dat we met zorginstellingen en woningcorporaties zo samenwerken dat cliënten weer een nieuwe start kunnen maken. Mensen zijn vaak dolblij dat ze uit gezamenlijke woonvormen verhuizen naar een huurhuis met een eigen keuken, woonkamer en douche.”

William van Vugt, Domein, makelaar Verhuur

“Mensen voor wie een eigen woning en/of zelfstandig wonen niet vanzelfsprekend is krijgen via DOOR! een kans om een eigen thuisgevoel te creëren, net zo als iedereen.”

Simone Verkuijlen, wooninc., consulent Verhuur

“Het is goed dat wij als regionale woningcorporatie samen met andere corporaties en instellingen om één tafel zitten. Door de samenwerking en gezamenlijke expertise kunnen we vooral kwetsbare mensen goed helpen.”

Trees van der Maas, Woningbelang in Valkenswaard, teamleider Woonwinkel

“DOOR! past binnen de huidige maatschappelijke ontwikkeling om zoveel mogelijk mensen zelfstandig te laten wonen met ondersteuning op maat.”

Alex Henkelman,
directeur Autismepunt

“Het waardevolle van DOOR! is dat bijzondere doelgroepen perspectief krijgen. We begeleiden kwetsbare mensen die uiteindelijk zelf weer de regie over hun leven krijgen.”

Inge van Herk, woningcorporatie
Aert Swaens, relatiebeheerder

“Mensen krijgen weer een kans om volwaardig lid van de samenleving te zijn. Het uitgangspunt van Leger des Heils is dat iedereen een kans verdient, dat is terug te vinden in DOOR!”

Chris Kuijper, Leger des Heils,
afdelingshoofd Begeleid wonen

‘In mijn eigen huis kan ik me terugtrekken en kom ik weer tot rust’

ik me veilig, hier ben ik de baas. Ik kijk tv wanneer ik wil, ik kies zelf wanneer ik zin heb in gezelschap. Aan de buitenwereld wil je vaak niet laten merken dat er wat aan de hand is. Dus ik houd me groot, ook als ik geen energie meer heb. Maar nu ik me kan terugtrekken in mijn eigen huis herstel ik sneller, kom ik sneller weer in balans. Ja, ik heb echt mazzel gehad. Mijn studie in Den Bosch gaat goed, ik zit op vijf minuten van het station. Ik heb verplicht woonbegeleiding, maar ik heb niet veel moeite met koken en schoonmaken. Bij mij gaat het er meer om te zorgen dat ik niet ‘overloop’. Ik vind DOOR! een heel goed initiatief. Ik hoop dat veel mensen er gebruik van mogen maken en dat er geen misbruik van gemaakt wordt.”

De naam Guusje is gefingeerd.

Autismepunt

“Mensen met autisme zijn bijzondere, talentvolle, maar ook kwetsbare mensen. Ze nemen informatie heel feitelijk en gedetailleerd op, dat is een talent, maar daardoor zit hun hoofd eerder ‘vol’ en ervaren ze minder overzicht,” zegt Alex Henkelman, directeur van Autismepunt (www.Autismepunt.nl). “Het kost mensen met autisme veel energie om zich ‘in de wereld’ te begeven. Om dit te kunnen opbrengen hebben ze een woonplek nodig waar ze zich kunnen terugtrekken en bijtanken. Autismepunt is samen met drie andere kleine zorgaanbieders vertegenwoordigd in DOOR!. Autismepunt is er blij mee, dat DOOR! niet alleen toegankelijk is voor grote instellingen, maar ook voor kleine zorgaanbieders. De vraag naar zelfstandig wonen met (intensieve) woonbegeleiding voor mensen met autisme, is vele malen groter dan het aanbod. Onderzoek van de Nederlandse Vereniging voor Autisme (NVA) toont dat aan. Het is een duidelijk signaal voor zorginstellingen en woningcorporaties. DOOR! sluit hier goed op aan.”

Anderhalf jaar geleden zat ze nog op de crisisafdeling van de GGzE (Geestelijke Gezondheidszorg Eindhoven). Nu doet ze het tweede jaar HBO-rechten in Den Bosch en heeft via DOOR! een eigen huurhuis gekregen. “Hier heb ik rust en kan ik weer in balans komen.”

Het ging mis met Guusje (21) toen ze begon met een rechtenstudie aan de Universiteit van Maastricht. Ze woonde met anderen in een studentenhuis en dat trok ze niet. Helemaal overspannen en niet wetende wat er met haar aan de hand was, belandde ze op de crisisafdeling van de GGzE. Daar werd na weken observatie de diagnose autisme gesteld. “Ik krijg meer indrukken binnen dan de gemiddelde mens. Ik hoor eigenlijk alles. Het is zoiets als op een feestje met iemand praten, maar jij kunt je focussen op dat gesprek en het geroezemoes negeren. Ik kan dat niet. Ik blijf ook al die andere gesprekken horen. Dat maakt dat ik snel

oververmoeid ben. En ook in dat studentenhuis was ik weer altijd onder de mensen. Ik werd er letterlijk gek van.”

Betutteling

Na een opname die een half jaar duurde, woonde ze met andere jong volwassenen met autisme in een beschermde groepswoning. Maar ze raakte van de regen in de drup. “Behalve dat ik weer constant onder de mensen was, werd ik daar de hele dag ook nog eens geconfronteerd met mijn autisme. Je hoort wanneer je moet opstaan, wanneer je moet koken, moet afwassen, moet schoon-

maken enzovoorts. Ik wil best dingen doen, maar door die dagelijkse betutteling gooide ik mijn kont tegen de krib.”

‘Ik had echt een eigen, afgebakende plek nodig om een nieuwe start te maken’

Veilig

Die eigen plek kreeg Guusje een paar maanden geleden. “Ik heb nog geen eettafel en nog niet alles is klaar”, verontschuldigt ze zich, “maar hier voel

“Bij DOOR! staat de behoefte van de mens voorop en niet de procedures en regels van de instellingen. Daar ben ik erg van onder de indruk. We zetten niet in op kortetermijnoplossingen, maar op structurele veranderingen in het leven van de klant.”

Claire Benn, DommelRegio onderdeel van
Lumensgroep, senior maatschappelijk werker

“Vertrouwen in elkaar. Dat is voor ons de basis van DOOR!. DOOR! heeft vertrouwen in de eigen kracht van onze cliënten en in de ondersteuning die wij als organisatie bieden mochten er toch situaties ontstaan waarbij hulp nodig is.”

Janne Baudoin, Neos locatie
Blijf van m'n Lijf, senior zorgbegeleider
en trainer Krachtwerk

“De samenwerking tussen zeventien woningcorporaties en opvanginstellingen maakt DOOR! bijzonder. Er is bijna geen uitval als de cliënten hun huurhuis op eigen naam krijgen. Die geringe uitval komt doordat we goed kijken wie we inbrengen en helder communiceren.”

Raymond Spoelder, Lunet zorg,
zorgbemiddelaar

Prestaties

Voor de rapportage van de resultaten in DOOR! is gebruikt gemaakt van DOORIS. De tabellen in dit jaarverslag zijn ter ondersteuning van de tekst en voor zover dat nodig is aangepast.

Zorginstelling	Inbreng
Blijf	15
Combinatie Jeugdzorg	6
GGzE	33
Housing First	8
Kleine Zorgaanbieders	8
Leger des Heils	17
Lunet Zorg	23
MAJ	3
Neos	49
Novadic-Kentron	11
Sint Annaklooster	2
Welzijn Eindhoven	1
Totaal	176

Corporatie	In behandeling
Aert Swaens Veldhoven	4
Domein	19
Trudo	27
Vestia	1
Woningbelang Valkenswaard	4
Woonbedrijf	98
Wooninc.	20
niet in behandeling	3
Totaal	176

Uitval DOOR!

De doelstelling van DOOR! is dat 75% van de trajecten succesvol moet zijn. Dat resultaat is op drie manieren berekend, namelijk;

1. De uitval van klanten die in DOOR! zitten (214)

2. De klanten die we na DOOR! volgen (290)

3. En de uitval ten opzichte van het totaal (504) volgen
1. De uitval in het DOOR!-traject 214 is gesplitst in:

a. Categorie A, de klanten die uitvallen voor woningtoewijzing

= 6%

b. Categorie B, de klanten die uitvallen tijdens DOOR!

= 4.7%

c. Het totaal van deze twee categorieën

= 10.7%
2. De uitval na omklap:

a. Op de 290 klanten zijn er 3 uitgevallen

= 1%
3. De uitval over het totaal:

a. Op de 504 klanten zijn er 26 uitgevallen

= 5.1%

Conclusie

- DOOR! doet wat het moet doen. Zij biedt klanten uit verschillende instellingen kansen en neemt daarin beheerste risico's. Dat er desondanks tijdens het DOOR!-traject toch klanten uitvallen of niet slagen is evident aan de doelstelling van DOOR! en de (beheerste) risico's die zij hierin wil blijven nemen.
- In DOOR! sluiten ruim 9 van de 10 klanten het traject succesvol af en gaan zelfstandig verder. Van de klanten die uitvallen wordt het grootste deel door de instelling uit het traject gehaald voor huisvesting.
- DOOR! volgt de klanten die een traject afsluiten. Dat wordt voor het begin van DOOR! met de klanten afgesproken. Door monitoring en snelle interventie met hulp op maat worden zo veel (ex-DOOR!) klanten geholpen. De uitval bij deze groep 'gewone huurders' is mede daardoor bijzonder laag namelijk 3 op de 290, dat is 1%.

Uitstroom per categorie

Voor de leesbaarheid van deze tabel zijn de categorieën waarin niet gescoord is en de categorieën waarin sprake is van een doorstroom die past in de ontwikkeling van de klant, weggelaten. De uitstroomcategorieën zijn in de tabel hieronder toegelicht.

- A1
- Geen aanbieding. Instelling trekt cliënt terug voor de aanbieding
- A2
- Geen aanbieding. Cliënt trekt zichzelf terug voor de aanbieding
- A3
- Geen aanbieding. Cliënt weigert de aanbieding
- B1
- Huurschuld
- B2
- Overlast
- B4
- Terugval in problematisch gedrag
- B5
- Cliënt houdt zich niet aan de gemaakte afspraken
- C1
- Uitval klant zonder begeleiding. Huurschuld
- C2
- Uitval klant zonder begeleiding. Overlast
- C4
- Uitval klant zonder begeleiding. Terugval problematische gedrag

	A				B					C				Tot
	A1	A2	A3	Tot	B1	B2	B4	B5	Tot	C1	C2	C4	Tot	
Aert Swaens Veldhoven	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0	0	0	1
Domein	0	0	1	1	1	0	0	0	1	1	0	0	1	3
Trudo	0	0	0	0	1	1	0	0	2	0	0	1	1	3
Woonbedrijf	4	2	4	10	2	1	1	1	5	0	1	0	1	16
Wooninc.	1	0	1	2	1	0	0	0	1	0	0	0	0	3
Totaal	5	2	6	13	5	3	1	1	10	1	1	1	3	26
Blijf	0	0	0	0	0	0	1	0	1	0	0	0	0	1
Combinatie Jeugdzorg	0	0	0	0	1	0	0	0	1	0	0	0	0	1
GGzE	0	0	2	2	1	0	0	1	2	0	0	0	0	4
Housing First	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Kleine zorgaanbieders	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Leger des Heils	0	1	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1
Lunet Zorg	2	0	2	4	0	0	0	0	0	0	0	0	0	4
MAJ	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Neos	2	1	1	4	1	2	0	0	3	0	1	0	1	8
Novadic-Kentron	1	0	1	2	0	0	0	0	0	0	0	0	0	2
Sint Annaklooster	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	1
Welzijn Eindhoven	0	0	0	0	2	1	0	0	3	1	0	0	1	4
Totaal	5	2	6	13	5	3	1	1	10	1	1	1	3	26

Kosten

Afrekening DOOR! 2011

De DOOR!-kosten worden volgens een vaste verdeelsleutel aan de partners doorbelast en zijn btw-belast.

Kosten coördinatie

Secretariële ondersteuning 2011:	180,00 uur
Projectcoördinatie 2011:	340,00 uur
Tarief secretariële ondersteuning:	€ 44,61
Tarief projectcoördinatie:	€ 66,91
Kosten:	
Secretariële ondersteuning:	€ 8.029,80
Projectcoördinatie:	€ 22.749,40
Bureaukosten:	€ 15.000,00

Subtotaal:	€ 45.779,20
	excl. btw
BTW 19%	€ 8.698,05
Totaal	€ 54.477,25
	incl. btw

Kosten verdeling

Kosten corporaties:

De corporaties dragen 50% van de DOOR! kosten. Deze kosten worden volgens een vaste verdeelsleutel aan de corporaties doorbelast.

Kosten instellingen:

De overige 50% wordt door de opvang- en zorgaanbieders betaald. Deze kosten worden per match (=aanmelding) aan hen doorbelast.

50% van € 54.158,85 =

€ 27238.63

gedeeld door het aantal matches:

176

de kosten per aangemelde klant in 2011 zijn

€ 154.76

	Matches 2011	Kosten 2011 inclusief btw
Blijf	15	€ 2.321,47
Combinatie Jeugdzorg	6	€ 928,59
GGzE	33	€ 5.107,24
Housing First	8	€ 1.238,12
Kleine Zorgaanbieders	8	€ 1.238,12
Leger des Heils	17	€ 2.631,00
Lunet Zorg	23	€ 3.559,59
MAJ	3	€ 464,29
Neos	49	€ 7.583,48
Novadic-Kentron	11	€ 1.702,41
Sint Annaklooster	2	€ 309,53
Welzijn Eindhoven	1	€ 154,76
Totaal	176	€ 27.238,63

‘Het gaat goed, maar wel met vallen en opstaan’

Bewogen. Zo kun je het leven van Joyce Cecilia (54) wel noemen. Een leven van uitersten: van een derde plaats bij de Miss Caribbean verkiezingen in Venezuela tot een verslaafde, dakloze prostituee in Nederland. “Ik geloof er heilig in dat God mij op cruciale momenten de hand boven het hoofd heeft gehouden.”

Ze was voor de laatste keer afgekickt en een tijdje clean toen ze bijna weer de fout in ging. “Ik had al een pijp en coke gekocht, ik was zo opgefokt. Toen kwam ik op straat een bekende politiemann tegen. Hij nam de tijd om naar mij te luisteren, ik kon mijn emoties kwijt. Daarna was de drang om te gebruiken verdwenen. Ik geloof echt dat dat de hands Gods is geweest.” Inmiddels is Joyce al weer een aantal jaren clean en heeft ze onlangs haar huurhuis van Trudo op haar eigen naam gekregen.

Grenzen

Naar eigen zeggen is ze momenteel aan het leren haar grenzen aan te geven. Als de verslaggeefster op de bank gaat zitten, krijgt die dan ook te horen dat dit de plek van Joyce is. Alle andere stoelen zijn beschikbaar, maar niet die bank, anders heeft ze geen overzicht meer. En mag ze ook eerst even ontbijten? “Ik heb altijd sterk moeten zijn, sta altijd voor iedereen klaar. Mijn broer komt uit de gevangenis en vraagt mij om hulp, een verslaafde vriend vraagt mij om hulp. Ik kan dan moeilijk ‘nee’ zeggen en mijn grenzen aangeven. Dat vind ik egoïstisch. Het is moeilijk om me dan niet mee te laten

trekken. Daarom ben ik blij met mijn begeleider van het Leger des Heils en mijn begeleidster van Levenskracht, een project voor (ex)-prostituees. Die helpen mij mijn grenzen te bewaken.”

‘Ik heb altijd sterk moeten zijn, sta altijd voor iedereen klaar. Mijn grenzen aangeven vind ik egoïstisch’

Miss Teenage

Joyce Cecilia is geboren en getogen op Curaçao, als tweede van een gezin met vijf kinderen. Ze wordt op haar vijftiende Miss Teenage en dat leidt uiteindelijk tot deelname aan de Miss Caribbean-verkiezingen waar ze als derde eindigt. Dan maakt ze voor het eerst kennis met cocaïne. Het zal niet de laatste keer zijn. “Ik wilde dat ook wel eens beleven, iedereen deed het.”

Op haar 21ste emigreert Joyce naar Nederland en gaat in Eindhoven werken bij de - toen nog - Technische Hogeschool - op de administratie bij Personeelszaken. Daarna wordt het de administratie bij

Fokker in Amsterdam. “Toen ik daar werkte, kreeg ik veel lichamelijke klachten.” Het blijkt chronische darmontsteking te zijn, een diagnose die pas na jaren gesteld wordt.

Chronische ziekte

Ondertussen heeft Joyce drie kinderen gekregen: twee dochters en een zoon. Door haar chronische ziekte kan ze het - midden jaren negentig - met een tiener, een peuter en een baby niet meer bolwerken. Maar haar moeder zegt Joyce je kunt het, je bent altijd de sterkste geweest!. “Maar ik was echt op. Ik heb nooit mijn kwetsbare kanten kunnen laten zien. Toen heb ik gekozen voor nepenergie en ben weer coke gaan gebruiken. Ik had er natuurlijk gewoon vanaf moeten blijven.”

Lichaam verkopen

Als de relatie met de vader van haar kinderen in 2000 op de klippen loopt, verhuist ze op aandrigen van haar moeder naar Eindhoven. Ze vraagt zelf om een bewindvoerder voor de financiën en kickt af. “Ik ben negen maanden clean gebleven, het ging mis door een vriend die gebruikte. En ik

dacht, ‘ik ben nu buiten, ik heb geen inkomen wat nu?’ Ik hou er niet van mijn hand op te houden en toen ben ik mijn lichaam gaan verkopen.” Haar kinderen wonen inmiddels bij haar moeder en haar zus. Dan begint de periode van dakloos zijn, hoewel ze nooit buiten heeft geslapen, “Ik kon altijd wel een slaapplek regelen.”

Levenskracht

“Wanneer het moment kwam dat ik niet meer wilde gebruiken en tippelen? Ik liep in Woensel-West op de baan en daar stond op de toenmalige tippelzone een keet van het Leger des Heils waar je naar de wc kon en je kon wassen. Ik raakte met de mensen van het Leger des Heils in gesprek, zo kreeg ik langzamerhand vertrouwen in hen. Toen het project Levenskracht van start ging heb ik meteen gezegd dat ik graag begeleiding en ondersteuning wilde om uit de prostitutie te komen. Ook begon ik me te realiseren wat die middelen met mijn lichaam deden, terwijl ik toch al een ziek lichaam heb. Op een gegeven moment was ik zo kapot, had ik echt geen kracht meer en was ik dolblij met de ondersteuning vanuit Levenskracht. Zo ben ik terechtgekomen op de crisisopvang. Ik ben opnieuw afgekickt en daarna naar een begeleid wonen project gegaan van het Leger des Heils. En nu woon ik alweer een jaar in mijn eigen huisje.”

‘Ik wil verslaafden met mijn verhaal laten zien dat er altijd hoop is’

Verwerking

“Volgende week word ik vijfenvijftig, ik heb bij de PostcodeLoterij filmkaartjes gewonnen voor de film Jacky, een verhaal over een moeder en haar dochters. Ik ga daar met mijn drie kinderen heen. Ook ben ik begin mei op tv geweest bij Bekende handen helpen, met Do. Dat heeft een soort verwerkingsproces op gang gebracht. Ik wil verslaafden met mijn verhaal laten zien dat er altijd hoop is. Dat je weer iets van je leven kunt maken met de steun van God. Belangrijk voor mij is dat ik ben blijven vasthouden aan God. Die heeft me zover gebracht. Het gaat nu goed, maar het is wel met vallen en opstaan gegaan.”

“Ik ben trots op het slagingspercentage. Dat komt door de intensieve samenwerking tussen corporaties en zorginstellingen. We zitten op één lijn, zijn open naar elkaar en leren van elkaars expertise.”

Peter Damen, GGzE centrummanager
Psychotische stoornissen

“Als mensen lang op straat geleefd hebben, zijn ze erg blij met een plek voor zichzelf. Het unieke van DOOR! is dat daklozen een nieuwe kans krijgen die ze anders nooit zouden krijgen.”

Kitty Coppens, Trudo,
relatiebeheerder Bijzondere klanten

“We kijken en zoeken naar mogelijkheden jongeren weer een eigen plek te bieden met begeleiding. Ze krijgen een vaste woonplek waarmee ze zich weer op de toekomst kunnen richten.”

Sandra de Groot, Combinatie
Jeugdzorg , mentor Woonbegeleiding

‘Adrie is als een vaderke voor me, ik zou hem niet kunnen missen’

DOOR! was een lot uit de loterij

Louisa van Moorsel heeft weliswaar een verstandelijke beperking, maar is praktisch ijzersterk. Zonder ervaring heeft ze haar hele huis zelf geverfd, behangen en de vloerbedekking gelegd. Voor haar geldt: liever gisteren dan vandaag!

Hij is trots op haar en zij zegt over hem ‘ik zou hem niet kunnen missen, hij is als een vaderke voor me’. Begeleider van Lunet zorg Adrie van Eerd en Louisa van Moorsel (37) werken al bijna twee jaar als een geolied team samen. Binnenkort hebben ze een mijlpaal te vieren: het huurhuis dat Lunet zorg huurt van Woonbedrijf komt op naam van Louisa. “DOOR! was een lot uit de loterij”, zegt Louisa.

‘DOOR! was een hele goeie actie, binnen zes weken kreeg ik al een woning aangeboden’

Zwerven

Voordat Louisa haar eigen huurwoning kreeg, ging ze van de ene naar de andere kamer, vanwege problemen in haar eerdere Limburgse woonplaats. Ook woonde ze een tijdje bij haar moeder, in haar piepkleine huisje. “Louisa heeft twee tienerdochters die uit huis geplaatst zijn, met hen is een bezoeksregeling in de maak. Mede daarom

was het hoog tijd dat ze een eigen woning kreeg”, zegt Adrie van Eerd. Per jaar worden er ongeveer dertien mensen vanuit Lunet zorg aangemeld bij DOOR!. Je mag als DOOR!-bewoner geen overlast veroorzaken, je moet je huur op tijd betalen en wekelijks verplicht een woonbegeleider binnenlaten. Dat was voor Louisa allemaal geen probleem.

Bewindvoerder

Sinds twee jaar heeft Louisa van Moorsel een bewindvoerder, ze vindt het moeilijk om zelf haar financiën en administratie te regelen. “Ik heb wel eens deurwaarders aan de deur gehad.” Met Adrie neemt ze wekelijks de post door. Als er iets snel moet gebeuren, belt ze hem. Adrie begeleidt haar ongeveer zeven uur per week. “Ik kan tegenwoordig redelijk met geld omgaan”, vindt Louisa. “Ja, dat heb je veel beter geleerd”, reageert Adrie. Louisa: “Soms kan ik niet meteen iets terugbetalen als ik iets geleend heb, dan betaal ik elke week een bedrag terug.”

Vertrouwen

Ze kan goed met Adrie opschieten, met andere begeleiders was dat niet altijd het geval. “Ik kan er niet tegen als mensen mij de wet voorschrijven. Adrie doet dat niet. Hij legt de dingen goed en rustig uit. Maar ik ben ook wel eens boos op hem geweest, hoor.”

Hij: “Ja, dat kwam omdat wat jij in je hoofd hebt ook meteen moet gebeuren. Dat kan niet altijd.” Zij: “Ik heb het afgelopen jaar geleerd om dingen uit te stellen, niet meteen kwaad te worden.” Hij: “Voor mij is belangrijk dat je elkaar vertrouwt en eerlijk bent. Louisa voelt dat goed aan.” Zij: “Eerst vond ik het heel vervelend als hij op vakantie was en ik een andere begeleider kreeg, nu gaat dat veel beter.”

Werk

Bevalt het Louisa in haar nieuwe Eindhovense buurtje? “De buurt kan er mee door, ik ben blij met een Albert Heijn vlakbij. Het is veel en veel rustiger

nu de kinderen niet meer bij mij wonen. Ik zit me eigenlijk thuis te vervelen, hoewel ik veel sociale contacten heb. Daarom wil ik weer gaan werken. We zijn nu met Ergonbedrijven bezig.”

Adrie: “Om daarvoor in aanmerking te komen moeten we eerst een indicatie en een gesprek met een psycholoog krijgen.”

‘Je mag geen overlast veroorzaken, je moet je huur op tijd betalen en wekelijks een woonbegeleider binnenlaten’

Louisa: “Ik heb in een commercieel bedrijf in ploegendienst gezeten, maar dat hield ik niet vol. Ik moest te veel presteren. Inpakken bij Ergonbedrijven lijkt me wel wat en dan wil ik voor halve dagen beginnen.”

Lunet zorg

Zorg voor verstandelijk beperkten

Lunet zorg heeft WoonBegeleidingsCentra waar mensen met een verstandelijke beperking onder begeleiding wonen. Maar er bestaat ook een polikliniek met ambulante begeleiders, voor mensen die zelfstandig met begeleiding kunnen wonen. Zij moeten het op zon- en feestdagen alleen kunnen rooien. “De zorg is de laatste jaren veel veranderd. Voorheen bepaalden wij als begeleiders wat goed zou zijn zonder dat onze cliënten hier veel keuze in hadden”, zegt Adrie van Eerd. “Die betutteling is er voor een groot deel af. Nu laten we de cliënt zelf bepalen en kiezen, wij als begeleiders duiden dan de voor- en nadelen van hun keuze. Wat zij er vervolgens mee doen is aan hen.”

Colofon

Redactie: Ingrid van Erve, Chantal Cools
Eindredactie: Jack van der Bent
Teksten: Astrid van Wijk
Fotografie: Jos Lammers
Vormgeving: Sonja Lynch

www.10jaardoor.nl